

Sygn. akt I C 844/02

WYROK CZĘŚCIOWY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSR (del.) Andrzej Vertun**

Protokolant: **pomocnik sekretarza Ewa Cybula**

po rozpoznaniu w dniu 1 stycznia 2021 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa głównego **T. B.**

przeciwko **Stowarzyszeniu (...) z siedzibą w W.**

o zapłatę

oraz z powództwa wzajemnego **Stowarzyszenia (...) z siedzibą w W.**

przeciwko **T. B.**

o zapłatę

1. oddała powództwo główne;

2. zasądza od T. B. na rzecz Stowarzyszenia (...) z siedzibą w W. kwotę 10.815 (dziesięć tysięcy osiemset piętnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu z powództwa głównego.

I C 844/02

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 3 czerwca 2002 r. T. B. wniósł o zasądzenie od Stowarzyszenia (...) w W. kwoty 78.772.813 zł wraz z odsetkami od dnia 27 listopada 2000 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu. Wniósł ponadto o zasądzenie od Stowarzyszenia (...) na rzecz Stowarzyszenia (...) w W. kwoty 150.000 zł tytułem poniesionych przez powoda strat moralnych.

Podał, że prowadzone przez niego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i (...) T. B. osiągnęły w latach 1997 – 2000 na polskim rynku pozycję największego niezależnego wydawnictwa muzycznego i prasowo – muzycznego, osiągając w 1999 r. obroty ponad 25 milionów złotych. Pomiędzy stronami zaistniał spór dotyczący prawidłowości naliczania przez (...) należnych tantiem i zgodności z prawem innych praktyk pozwanego, polegających m.in. narzucaniu producentom niekorzystnego dla nich obowiązku wykupienia i naklejenia hologramu. W dniu 21 listopada 2000 r. rozpoczęła się kontrola stanu magazynów i dokumentacji powoda prowadzona przez (...). W dniu 27 listopada 2000 r. wpłynęło do Prokuratury Rejonowej w P. złożone przez J. K. - pracownika (...) - zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez powoda, polegającego na wprowadzaniu do obrotu nośników zawierających utwory objęte zbiorowym zarządzeniem (...), stypizowane w art. 116 i 117 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (t. j. Dz. U. z 2017 r., poz. 880 ze zm.). Od dnia 27 listopada do

24 grudnia 2000 r. trwało zabezpieczanie dowodów przez Policję przy udziale J. K.. Blokada zapasów magazynowych oraz zakaz sprzedaży utrzymywały się przez kilka miesięcy i wszelkie zasoby firmy i powoda zostały zużyte na bieżące koszty funkcjonowania firm.

(pozew, k. 1 -7)

W piśmie z dnia 27 sierpnia 2007 r. powód rozszerzył powództwo do kwoty 188.259.170,40 zł. W piśmie z dnia 13 marca 2013 r. określił wartość odsetek od tej sumy na kwotę 336.143.780,40 zł. W piśmie złożonym w dniu 13 marca 2013 r. powód określił wartość roszczenia na 188.159.170,40 zł.

(pisma, k. 1627, 3348, 3425; protokół, k. 3468)

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

(odpowiedź na pozew, k. 286 – 292)

Rozpoznając sprawę częściowo w zakresie powództwa głównego na podstawie art. 317 § 2 k.p.c. Sąd uznał za ustalone następujące okoliczności.

T. B. prowadził pod firmą (...) działalność polegającą m.in. na dokonywaniu nagrań dźwiękowych i zwielokrotnianiu na płytach CD utworów muzycznych oraz wprowadzaniu ich do obrotu w celu sprzedaży na terytorium Polski. Specyfika tej działalności polegała m. in. na tym, że T. B. wydawał wydawnictwa prasowe (m.in. o tytułach „Magazyn (...) – Muzyczny G.”, (...), ‘Magazyn (...)’, Magazyn (...), Magazyn (...), Magazyn (...), Magazyn (...), „(...)”), do których załączał płyty CD zawierające utwory muzyczne. W celu uzyskania uprawnień do zwielokrotniania i wprowadzania do obrotu utworów autorów, których prawa autorskie objęte były ochroną udzielaną przez Stowarzyszenie (...), zawierał niżej wymienione umowy licencyjne z tym Stowarzyszeniem. T. B. był ponadto udziałowcem (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Umową z dnia 28 listopada 1996 r. (...) zezwolił (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na reprodukcję nośników dźwięku na zlecenie podmiotów trzecich, za zwolnieniem z obowiązku uiszczenia opłat, pod warunkiem sprawdzenia, czy zlecający reprodukcję podmiot trzeci dysponuje odpowiednią licencją otrzymaną od (...) oraz przekazywania do (...) listy zleciodawców. (...) Sp. z o.o. była ściśle i polegała na tym, że po uzyskaniu uprawnień do zwielokrotniania utworów T. B. zlecał spółce wytłoczenia odpowiedniej ilości płyt CD za wynagrodzeniem jednostkowym wahającym się od kwoty 1,30 zł netto za sztukę do kwoty 3 zł netto za sztukę. Następnie nośniki zbywał (...) Sp. z o.o. celem rozprowadzenia płyt. Ponadto T. B. zlecał spółce kolportaż wydawnictw prasowych, do których dołączane były w charakterze wkładki płyty CD.

(dowód: umowa, k. 1092 – 1093; faktury, k. 2735 – 2780; przesłuchanie T. B., k. 7310 – 7313, 7332 – 7334, 7394 – 7396; umowy o kolportaż, k. 3490 – 3504)

Umową licencyjną numer (...) zawartą 14 lutego 1997 r. (...) udzielił T. B. niewyłącznej licencji na dokonanie nagrania dźwiękowego i zwielokrotnienie utworów na płytach CD oraz wprowadzenie ich do obrotu w celu sprzedaży na terytorium RP, według wykazu stanowiącego załącznik do umowy w zakresie 1.000 egzemplarzy nośników. Strony postanowiły, że licencja jest ważna dopiero z chwilą otrzymania przez (...) wynagrodzenia określonego w umowie. Strony określiły wynagrodzenie według stawki 11% od ceny zbytu nośnika wynoszącej 12 zł za każdy egzemplarz.

(dowód: umowa, k. 2562)

Umową licencyjną numer (...) zawartą 10 lipca 1997 r. (...) udzielił T. B. niewyłącznej licencji na dokonanie nagrania dźwiękowego i zwielokrotnienie utworów na płytach CD oraz wprowadzenie ich do obrotu w celu sprzedaży na terytorium RP, według wykazu stanowiącego załącznik do umowy w zakresie 40.000 egzemplarzy nośników. Strony postanowiły, że licencja jest ważna dopiero z chwilą otrzymania przez (...) wynagrodzenia określonego w umowie. Strony określiły wynagrodzenie według stawki 10,359% od ceny zbytu nośnika wydanego pod numerem (...) i 11,894% od ceny zbytu nośnika wydanego pod numerem (...), wynoszącymi 1 zł za każdy egzemplarz.

(dowód: umowa, k. 30)

Umową licencyjną numer (...) z dnia 21 lipca 1997 r. (...) udzielił T. B. niewyłącznej licencji na dokonanie nagrania dźwiękowego i zwielokrotnienie utworów na płytach CD oraz wprowadzenie ich do obrotu w celu sprzedaży na terytorium RP, według wykazu stanowiącego załącznik do umowy w zakresie 2.000 egzemplarzy nośników. Strony postanowiły, że licencja jest ważna dopiero z chwilą otrzymania przez (...) wynagrodzenia określonego w umowie. Strony określiły wynagrodzenie według stawki 10,359% od ceny zbytu nośnika wydanego pod numerem (...), 11,894% od ceny zbytu nośnika wydanego pod numerem (...), 10,360% ceny nośnika wydanego pod numerem (...) i 11% ceny nośnika wydanego pod numerem (...), wynoszącymi 9 zł za każdy egzemplarz. Umowa została zawarta na okres do dnia 31 marca 1998 r.

(dowód: umowa, k. 35 – 37; pisma, k. 33 – 34)

Umową licencyjną numer (...) zawartą 1 września 1997 r. (...) udzielił T. B. niewyłącznej licencji na dokonanie nagrania dźwiękowego i zwielokrotnienie utworów na płytach CD oraz wprowadzenie ich do obrotu w celu sprzedaży na terytorium RP, według wykazu stanowiącego załącznik do umowy w zakresie 50.000 egzemplarzy nośników. Strony postanowiły, że licencja jest ważna dopiero z chwilą otrzymania przez (...) wynagrodzenia określonego w umowie. Strony określiły wynagrodzenie według stawki 12,495% od ceny zbytu nośnika wynoszącej 1 zł za każdy egzemplarz. Umowa ta obejmowała fonogramy zarejestrowane przed 1974 r. Umowa została zawarta na okres do dnia 31 marca 1998 r. Jej zmiany wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności.

(dowód: umowa, k. 24 – 25)

Umową licencyjną numer (...) zawartą 9 września 1997 r. (...) udzielił T. B. niewyłącznej licencji na dokonanie nagrania dźwiękowego i zwielokrotnienie utworów na płytach CD oraz wprowadzenie ich do obrotu w celu sprzedaży na terytorium RP, według wykazu stanowiącego załącznik do umowy w zakresie 60.000 egzemplarzy nośników. Strony postanowiły, że licencja jest ważna dopiero z chwilą otrzymania przez (...) wynagrodzenia określonego w umowie. Strony określiły wynagrodzenie według stawki 10,359% od ceny zbytu nośnika wydanego pod numerem (...) i 11,894% od ceny zbytu nośnika wydanego pod numerem (...), wynoszącymi 1 zł za każdy egzemplarz. Umowa została zawarta na okres do dnia 31 stycznia 1998 r. Jej zmiany wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności.

(dowód: umowa, k. 27 – 28)

Umową licencyjną numer (...) zawartą 26 września 1997 r. (...) udzielił T. B. niewyłącznej licencji na dokonanie nagrania dźwiękowego i zwielokrotnienie utworów na płytach CD oraz wprowadzenie ich do obrotu w celu sprzedaży na terytorium RP, według wykazu stanowiącego załącznik do umowy w zakresie 60.000 egzemplarzy nośników. Strony postanowiły, że licencja jest ważna dopiero z chwilą otrzymania przez (...) wynagrodzenia określonego w umowie. Strony określiły wynagrodzenie według stawki 10,360% od ceny zbytu nośnika wydanego pod numerem (...) i 11% od ceny zbytu nośnika wydanego pod numerem (...), wynoszącymi 1 zł za każdy egzemplarz. Umowa została zawarta na okres do dnia 31 grudnia 1997 r. Jej zmiany wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności.

(dowód: umowa, k. 233 – 234)

Umową licencyjną numer (...) zawartą 3 grudnia 1997 r. (...) udzielił T. B. niewyłącznej licencji na dokonanie nagrania dźwiękowego i zwielokrotnienie utworów na płytach CD oraz wprowadzenie ich do obrotu w celu sprzedaży na terytorium RP, według wykazu stanowiącego załącznik do umowy w zakresie 7.000 egzemplarzy nośników. Strony postanowiły, że licencja jest ważna dopiero z chwilą otrzymania przez (...) wynagrodzenia określonego w umowie. Strony określiły wynagrodzenie według stawki 5,784% od ceny zbytu nośnika wydanego pod numerem (...) i 11% od ceny zbytu nośnika wydanego pod numerem (...), wynoszącymi 10 zł za każdy egzemplarz. Umowa została zawarta do dnia 31 grudnia 1998 r.

(dowód: umowa, k. 2563)

Umową licencyjną numer (...) zawartą 8 grudnia 1997 r. (...) udzielił T. B. niewyłącznej licencji na dokonanie nagrania dźwiękowego i zwielokrotnienie utworów na płytach CD oraz wprowadzenie ich do obrotu w celu sprzedaży na terytorium RP, według wykazu stanowiącego załącznik do umowy w zakresie 4.000 egzemplarzy nośników. Strony postanowiły, że licencja jest ważna dopiero z chwilą otrzymania przez (...) wynagrodzenia określonego w umowie. Strony określiły wynagrodzenie według stawki 1,686% od ceny zbytu nośnika wydanego pod numerem (...), 3,115% od ceny zbytu nośnika wydanego pod numerem (...) i 9,514% od ceny zbytu nośnika wydanego pod numerem (...), wynoszącymi 10 zł za każdy egzemplarz nośników wydawnictw o numerach katalogowych 025 i 026 oraz 7 zł za każdy egzemplarz nośnika wydawnictwa o numerze katalogowym 017. Umowa została zawarta do dnia 30 czerwca 1998 r.

(dowód: umowa, k. 2564)

W piśmie datowanym na dzień 29 czerwca 1998 r. (...) przesłał dwa egzemplarze umowy licencyjnej nr (...) stanowiącej rozliczenie sprzedaży płyt dołączanych do miesięczników (...) w 1997 r. Jednocześnie poinformował o anulowaniu umów licencyjnych (...), (...), (...) i (...). Pismo zawierało prośbę o podpisanie obu egzemplarzy umów oraz zwrotu na adres Stowarzyszenia, a także uiszczenia brakujących tantiem w wysokości 124.798,10 zł. Umowa ta została przez T. B. podpisana.

(dowód: pismo, k. 51; umowa, k. 235)

W dniu 28 stycznia 1998 r. pomiędzy (...) a T. B. została zawarta umowa fonograficzna, na podstawie której (...) udzielił T. B. niewyłącznej licencji na dokonywanie nagrań dźwiękowych utworów z repertuaru (...), zwielokrotnianie ich na płytach, taśmach i kasetach, produkowanie ich wyłącznie w formie dźwiękowej oraz wprowadzenie do obrotu w celu ich sprzedaży. Strony zastrzegły prawo (...)u do odmówienia zgody w wyjątkowych wypadkach i z uzasadnionych powodów, na zwielokrotnienie poszczególnych utworów, przy czym odmowa zgody miała zostać wyrażona na piśmie pod rygorem nieważności. T. B. zobowiązał się do zawiadomienia (...)u o planowanym nagraniu listem poleconym lub osobiście na 30 dni przed przystąpieniem do nagrania. Matryce nagrań oraz nośniki dźwięku legalnie wykorzystane przez T. B. w oparciu o dotychczas zawarte umowy miały podlegać postanowieniom zawieranej umowy. T. B. miał płacić (...) za każdy nośnik zawierający jeden lub więcej utworów chronionych przez Stowarzyszenie opłatę według stawki licencyjnej w wysokości 11% ceny zbytu nośnika opublikowanej w katalogu T. B. w dniu wydania nośników z magazynu. T. B. przysługiwała bonifikata w wysokości 10% od ceny zbytu nośnika dźwięku z tytułu kosztów poniesionych na okładki najwyższej jakości oraz 6% rabatu z tytułu sprzedaży hurtowej. W przypadku nośników sprzedawanych łącznie z czasopismami pełna stawka opłat wynosi 8% połowy ceny detalicznej kompletu przy jednym nośniku oraz $\frac{3}{4}$ ceny detalicznej kompletu przy dwóch nośnikach. T. B. przysługiwała bonifikata w wysokości 7,5% ceny detalicznej kompletu z tytułu kosztów poniesionych na okładki najwyższej jakości. Naliczona przez (...) stawka licencyjna mogła ulec zmianie. W takim przypadku tantiemy miały zostać obliczone ponownie na podstawie nowej stawki. Tantiemy minimalne na poszczególne rodzaje nośników miały być ustalane co roku pomiędzy (...) a Krajową Grupą (...). W razie niewywiązania się przez T. B. z postanowień umowy, w szczególności: niewykazania w zgłoszeniach wszystkich utworów, które zostały wykorzystane na nośnikach dźwięku, naruszenia zobowiązania związanego z usługową produkcją na rzecz osób trzecich bądź dotyczącego udostępnienia własnych matryc osobom trzecim, nieumieszczania na opakowaniach lub etykietach pełnych tytułów utworów oraz imion i nazwisk autorów, a także nazw wydawców będących właścicielami praw do nagrania, nieregulowania w terminie należności na rzecz (...), uniemożliwienie lub utrudnienie przeprowadzenia kontroli przez (...) oraz niedopełnienia obowiązków w terminie 15 dnia od otrzymania wezwania do należytego wykonania umowy (...) przysługiwało prawo do żądania natychmiastowego uregulowania należności obejmujących także nośniki dźwięku pozostające w magazynach (...) i rozwiązania umowy ze skutkiem natychmiastowym. Umowa weszła w życie z dniem 1 stycznia 1998 r. i została zawarta na czas nieoznaczony, z możliwością rozwiązania przez każdą ze stron za trzymiesięcznym wypowiedzeniem. Zmiany umowy wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności. Strony postanowiły, że umowa nie ma zastosowania do nakładów nośników dźwięku objętych umowami licencyjnymi (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...). Zgodnie z aneksem numer (...) do umowy z dnia 15 czerwca 1998 r. T. B. zobowiązany był zgłosić (...) przed przystąpieniem do produkcji nośników wykazy utworów, które nagrywa lub które chce zwielokrotnić. Strony ustaliły ponadto, że gdyby

tantiemy umowne były niższe od ustalonych tantiem minimalnych T. B. miał zapłacić opłatę w wysokości tantiem minimalnych, o których wysokości (...) miał go informować. Aneks miał obowiązywać w odniesieniu do nośników wprowadzonych do obrotu po 1 stycznia 1998 r. z wyłączeniem uregulowania dotyczącego stawek minimalnych.

(dowód: umowa, k. 40 – 44; aneks, k. 53 – 54)

O zawarciu analogicznej umowy ubiegał się (...) Sp. z o.o.

(dowód: pismo, k. 1011)

W czerwcu 1998 r. (...) przesłał T. B. tabelę tantiem minimalnych.

(dowód: pismo, k. 46 – 47)

Pismami datowanymi na 2 października 1998 r., 3 i 19 listopada 1998 r. (...) domagał się od T. B. rozliczenia sprzedaży płyt CD za I kwartał 1998 r., uregulowania należności z tytułu tantiem za ten okres oraz rozliczenia sprzedaży nośników za II i III kwartał 1998 r. a także opłaty tantiem za te okresy.

(pisma, k. 293, 296 – 297)

Pismem datowanym na dzień 2 grudnia 1998 r. (...) wypowiedział T. B. umowę fonograficzną z dnia 28 stycznia 1998 r. za trzymiesięcznym okresem wypowiedzenia, z powołaniem na nieterminowe i niepełne dostarczanie sprawozdań ze sprzedaży nośników dźwięku, nieuregulowanie należnych tantiem autorskich oraz brak zgłoszeń nośników dźwięku znajdujących się w katalogu producenta.

(dowód: pismo, k. 295)

Umową licencyjną numer (...) zawartą 15 lipca 1999 r. (...) udzielił T. B. niewyłącznej licencji na dokonanie nagrania dźwiękowego i zwielokrotnienie utworów na płytach CD i kasetach oraz wprowadzenie ich do obrotu w celu sprzedaży na terytorium RP, według wykazu stanowiącego załącznik do umowy w zakresie 19.300 egzemplarzy nośników za wynagrodzeniem w kwocie 11.018,35 zł, obliczonej według stawek wahających się w zależności od pozycji katalogowej wydania płyty CD od 7,116% do 11% ceny minimalnej wynoszącej 9,50 zł. Wynagrodzenie miało być płatne do 15 sierpnia 1999 r. Umowa została zawarta na okres do dnia 31 grudnia 1999 r. Jej zmiany wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności.

(dowód: umowa, k. 518 – 522)

Po rozwiązaniu umowy fonograficznej z dnia 28 stycznia 1998 r. powstała konieczność rozliczenia się z faktycznej ilości wyprodukowanych i sprzedanych przez T. B. nośników. W celu ustalenia stanu produkcji i sprzedaży nośników na podstawie tej umowy (...) przeprowadził kontrolę stanu magazynów (...) w dniach od 11 lutego do 6 marca 1999 r. Protokół kontrolny wraz z aneksem określały liczbę nierozliczonych sztuk nośników CD na dzień rozwiązania umowy stałej, tj. na 3 marca 1999 r. na 3.800.763 sztuki. W dniu 13 sierpnia 1999 r. pomiędzy (...) a T. B. zostało zawarte porozumienie, zgodnie z którym strony ustaliły, że wynagrodzenie dla autorów reprezentowanych przez (...) za wykorzystanie utworów znajdujących się na nośnikach dźwięku wyprodukowanych przez T. B. do 30 czerwca 1999 r. wynosi 2.000.000 zł. T. B. zobowiązał się do dostarczenia (...) do dnia 30 września 1999 r. dokumentacji, na podstawie której będzie możliwe ewentualne skorygowanie tej kwoty. W razie niedostarczenia takiej dokumentacji w podanym terminie kwota 2.000.000 zł miała być uważana za ostateczną. Spłata należności miała zostać dokonana w terminach: do 30 września 1999 r. – 100.000 zł; do 31 października 1999 r. – 100.000 zł; 1.800.000 zł w dwunastu równych miesięcznych ratach po 150.000 zł każda rata, płatnych do ostatniego dnia każdego kolejnego miesiąca kalendarzowego począwszy od listopada 1999 r. (...) wyraził zgodę na sprzedaż przez (...) nośników dźwięku pod warunkiem dotrzymania terminów zapłaty określonych wyżej. W razie opóźnienia przekraczającego 30 dni w zapłacie którejkolwiek z rat (...) miał prawo żądać natychmiastowej zapłaty wszystkich niespłaconych rat z ustawowymi odsetkami od dnia podpisania porozumienia. Porozumienie zostało zawarte pod warunkiem dostarczenia przez T.

B. w ciągu 3 dni roboczych po podpisaniu porozumienia aktu notarialnego, w którym T. B. podda się egzekucji w trybie art. 777 k.p.c. Wyliczenie należności zostało oparte na oświadczeniu T. B., który pismem z dnia 1 lipca 1999 r. zaproponował, że łączna należność z tytułu wartości opłat do dnia zakończenia umowy stałej wynosi około 650.000 zł, z tytułu opłat za okres od dnia 4 marca 1999 r. do 30 czerwca 1999 r. około 250.000 zł zaś łączna wartość zapasów magazynowych 1.100.000 zł. Oświadczeniem sporządzonym w formie aktu notarialnego z dnia 18 sierpnia 1999 r. przez J. N., notariusza w W., T. B. poddał się, w stosunku do (...), egzekucji należności stanowiącej wynagrodzenie za wykorzystanie utworów autorów reprezentowanych przez Stowarzyszenie na nośnikach wyprodukowanych do 30 czerwca 1999 r. wynoszące 2.000.000 zł.

(dowód: porozumienie, k. 299 – 300; protokół wraz z aneksem, k. 1417 – 1421; zeznania świadka K. S., k. 751 – 756; pismo, k. 2370 – 2371; oświadczenie, k. 3726)

W protokole uzgodnień z dnia 3 października 1999 r. (...) i T. B. ustalili że stan produkcji, za który T. B. zobowiązany jest zapłacić tantiemy wynosi 2.668.767 sztuk.

(dowód: protokół, k. 689)

W piśmie z dnia 26 listopada 1999 r. T. B. poinformował (...), że wstrzymał się z podpisaniem umowy licencyjnej numer (...) z uwagi na zastrzeżenia dotyczące opatrywania egzemplarzy płyt hologramem (...)/ (...) oraz zastosowania do wyliczeń należności dla (...) ceny 9,50 zł za płytę CD.

(dowód: pismo, k. 55)

Ostatecznie umowa ta została zawarta i nosiła datę 8 listopada 1999 r. Na jej podstawie (...) udzielił T. B. niewyłącznej licencji na dokonanie nagrania dźwiękowego i zwielokrotnienie utworów na płytach CD i kasetach oraz wprowadzenie ich do obrotu w celu sprzedaży na terytorium RP, według wykazu stanowiącego załącznik do umowy w zakresie 107.750 egzemplarzy nośników za wynagrodzeniem w kwocie 78.334,43 zł, obliczonym według stawek wahających się w zależności od pozycji katalogowej wydania płyty CD od 8,364% do 13,750% ceny minimalnej wynoszącej 9,50 zł. Wynagrodzenie miało być płatne do 25 listopada 1999 r. Umowa została zawarta na okres do dnia 31 grudnia 1999 r. Jej zmiany wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności.

(dowód: umowa, k. 523 – 528)

Umową licencyjną numer (...) zawartą w dniu 20 grudnia 1999 r. (...) udzielił T. B. niewyłącznej licencji na dokonanie nagrania dźwiękowego i zwielokrotnienie utworów na płytach CD i kasetach oraz wprowadzenie ich do obrotu w celu sprzedaży na terytorium RP, według wykazu stanowiącego załącznik do umowy w zakresie 172.600 egzemplarzy nośników za wynagrodzeniem w kwocie 100.996,25 zł, obliczonym według stawek wahających się w zależności od pozycji katalogowej wydania płyty CD od 2,750% do 12,650% ceny minimalnej wynoszącej 9,50 zł. Wynagrodzenie miało być płatne do 20 stycznia 2000 r. Umowa została zawarta na okres do dnia 31 marca 2000 r. Jej zmiany wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności.

(dowód: umowa, k. 529 – 534)

Umową licencyjną numer (...) zawartą w dniu 31 grudnia 1999 r. (...) udzielił T. B. niewyłącznej licencji na dokonanie nagrania dźwiękowego i zwielokrotnienie utworów na płytach CD i kasetach oraz wprowadzenie ich do obrotu w celu sprzedaży na terytorium RP, według wykazu stanowiącego załącznik do umowy w zakresie 321.490 egzemplarzy nośników za wynagrodzeniem w kwocie 199.243,55 zł, obliczonym według stawek wahających się w zależności od pozycji katalogowej wydania od 4,634% do 15,813% ceny minimalnej wynoszącej od 3,80 zł do 9,50 zł za nośnik. Wynagrodzenie miało być płatne do 10 maja 2000 r. Umowa została zawarta na okres do dnia 30 czerwca 2000 r. Jej zmiany wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności.

(dowód: umowa, k. 673 – 681)

O wielkości nakładu płyt wydanych przez T. B. w porozumieniu z (...) Stowarzyszenie informowało każdorazowo Związek (...) celem wydania odpowiedniej ilości egzemplarzy hologramów.

(dowód: pisma, k. 69 – 74)

W pismach z dnia 31 stycznia, 23 sierpnia i 11 września 2000 r. (...) zarzucał T. B., że nie wywiązuje się z obowiązku zapłaty opłat określonych w porozumieniu z dnia 13 sierpnia 1999 r. W piśmie z dnia 29 marca 2000 r. zwracał uwagę, że wprowadza do obrotu nośniki nieobjęte umowami licencyjnymi. W piśmie z dnia 9 października 2000 r. poinformował, że nie może zgodzić się na unikanie przez T. B. wnoszenia należnych autorom tantiem oraz oczekuje zapłaty całej zaległej, przysługującej na podstawie porozumienia z dnia 13 sierpnia 1999 r. kwoty, do dnia 17 października.

(dowód: pisma, k. 302 – 305, 682, 1363)

Pismami z dnia 18 sierpnia i 21 sierpnia 2000 r. T. B. przedłożył Ministerstwu Kultury i Dziedzictwa Narodowego wykaz egzemplarzy nagrań pochodzących sprzed 1974 r. zwielokrotnionych do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 9 czerwca 2000 r. o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. Nr 53, poz. 637) – na podstawie art. 2 ust. 4 tej ustawy.

(dowód: pisma, k. 151- 185)

W piśmie z dnia 7 września 2000 r. T. B. prosił (...) o przyjęcie zgłoszeń płyt z utworami ustalonymi przed 1974 r. oraz o naliczenie od nich opłat. Potwierdził istnienie zadłużenia z tytułu opłat za egzemplarze nagrań dźwiękowych zwielokrotnione i wprowadzone do obrotu do tego momentu.

(dowód: pismo, k. 685 – 687)

Pismem z dnia 13 listopada 2000 r. (...) poinformował (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., że w związku ze stwierdzonym przez Stowarzyszenie faktem sprzedawania przez Spółkę nośników wydanych przez T. B. z utworami z repertuaru Stowarzyszenia, która to działalność stanowi naruszenie ustawy o prawie autorskim, zakazuje dalszego rozpowszechniania nośników oraz prosi o przygotowanie na dzień 21 listopada 2000 r. dokumentacji, która umożliwi spisanie stanu nośników w magazynach Spółki przez osoby wskazane przez Stowarzyszenie.

(dowód: pismo, k. 129)

Pismem z dnia 13 listopada 2000 r. (...) poinformował T. B., że nie znalazł podstaw do wyrażenia zgody na dalsze przesuwanie w czasie spłaty należnego wynagrodzenia. Zakazał T. B. rozpowszechniania nośników z utworami oraz poprosił o przygotowanie na 21 listopada 2000 r. dokumentacji, która miała umożliwić spisanie stanu nośników w magazynach.

(dowód: pismo, k. 130)

W piśmie z dnia 28 listopada 2000 r. skierowanym do zarządu (...) T. B. zwrócił się o przesunięcie kontroli na termin po 3 stycznia 2001 r. albo przeprowadzenie jej z jednoczesnym wydzieleniem towaru do bieżącej sprzedaży.

(dowód: pismo, k. 197 – 198)

W dniu 21 listopada 2000 r. w miejscu prowadzenia działalności przez T. B. rozpoczęła się kontrola stanu zapasów magazynowych prowadzona przez J. K. i G. L.. W czynnościach kontrolnych w pierwszym dniu uczestniczyła B. D. (1). Zadaniem kontrolujących było spisanie stanu magazynu w P. oraz kontrola faktur sprzedaży i produkcji. T. B. nalegał na zezwolenie na prowadzenie dalszej sprzedaży. J. K. wskazał, że zgody takiej może udzielić wyłącznie zarząd Stowarzyszenia. T. B. pytał, czy wpłata kwoty 500.000 zł zadowoli (...) i spowoduje wstrzymanie zakazu.

Zaliczkową zapłatę tej kwoty na poczet zaległości T. B. zaproponował następnie pisemnie (...) w piśmie z dnia 24 listopada 2000 r. Propozycja ta nie znalazła aprobaty ze strony Stowarzyszenia. W trakcie rozmowy J. K. sporządzał notatkę z czynności, które powinny zostać podjęte przez pracowników T. B. w związku z kontrolą, którą przekazał B. D.. W toku kontroli kontrolujący stwierdzili nasilenie produkcji nośników dźwięku pierwotnie objętych umową z 3 marca 1999 r., których T. B. nie miał prawa już zwielokrotniać. W magazynie T. B. i Spółki zalegało kilka milionów sztuk płyt. Na tej podstawie w dniu 27 listopada 2000 r. (...) skierował do Komendy Powiatowej Policji w P. zawiadomienie o przestępstwie polegającym na zwielokrotnianiu i wprowadzaniu do obrotu przez T. B. nośników z utworami bez wniesienia należnych opłat. W zawiadomieniu wskazano, że wyprodukowane nielegalnie nośniki zostały sprzedane przez (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Wskazano ponadto, że na przestrzeni ostatniego roku obie firmy produkowały bez zawarcia z (...) umów nowe nośniki z utworami należącymi do repertuaru chronionego przez Stowarzyszenie.

(dowód: zawiadomienie, k. 1120 – 1122; zeznania J. K., k. 1157 – 1163, 1313 – 1316, zeznania G. L., k. 1344 – 1349, 1431 – 1433; zeznania H. K., k. 1489; pismo, k. 1623 – 1624; kopia notatki, k. 1690 – 1691; pismo, k. 1717; zeznania świadka W. S., k. 3670 – 3675; zeznania świadka B. D., k. 3808 – 3811)

W czynnościach zabezpieczenia materiału dowodowego przez Policję uczestniczyli pracownicy (...). Liczyli wraz z funkcjonariuszami Policji nośniki zawierające utwory chronione przez (...). Czynności te trwały miesiąc. Nośniki nie objęte repertuarem (...) podlegały swobodnej dyspozycji T. B..

(dowód: zeznania świadka J. K., k. 1159; zeznania świadka A. K., k. 1466 – 1469)

Postanowieniem z dnia 28 listopada 2000 r. Prokuratura Rejonowa w P. zażądała od T. B. wydania rzeczy mogących stanowić dowód w sprawie, w szczególności nielegalnie wyprodukowanych płyt kompaktowych i kaset magnetofonowych i w tym celu nakazała dokonać przeszukania pomieszczeń (...). 29 listopada 2000 r. policja dokonała zatrzymania rzeczy – dokumentacji znajdującej się w siedzibie (...) Sp. z o.o. obejmującej (...) dokumenty, zamieszczone w 80 segregatorach. Czynność spisania protokołu odbywała się w dniach od 29 listopada do 15 grudnia 2000 r. Dowody te zostały wpisane do wykazu dowodów rzeczowych Drz(...) pod pozycjami 1 - 81. Postanowieniem z dnia 8 lutego 2001 r. Prokuratura Rejonowa w P. uznała tę dokumentację za dowód rzeczowy w sprawie. Ponadto podczas przeszukania prowadzonego w dniach od 29 listopada do 7 grudnia 2000 r. policja ujawniła 591 pudełek z płytami i matryc. Płyty i matryce oddano na przechowanie G. T. oraz zostały wpisane do wykazu dowodów rzeczowych Drz (...) pod pozycjami 1 – 2 i 13 – 592. Postanowieniem prokuratora z dnia 8 lutego 2001 r. przedmioty te uznano za dowody rzeczowe w postępowaniu karnym. W wykazie dowodów rzeczowych o numerze Drz (...) pod pozycjami 6 – 3736 wpisano płyty zabezpieczone w toku przeszukania w siedzibie (...) i (...). Postanowieniem prokuratora z dnia 8 lutego 2001 r. przedmioty te zostały uznane za dowody rzeczowe w sprawie karnej.

(dowód: postanowienie, k. 3711; protokół, wykaz, postanowienie, k. 3052 – 3133; protokoły, postanowienia, k. 6092 - 6289)

W toku postępowania Prokuratura Rejonowa w P. zleciła (...) sporządzenie zestawienia tytułów płyt i kaset zwielokrotnionych, produkowanych i rozpowszechnionych przez T. B. bez zezwolenia z wykazaniem legitymacji (...) do ochrony tytułów poprzez wskazanie i przyporządkowanie do poszczególnych tytułów konkretnych umów. W toku postępowania J. K., jako osoba upoważniona przez (...) odbierał z Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy dowody rzeczowe, w celu dokonania kopii dokumentów dla celów postępowań cywilnych.

(dowód: pisma, k. 1124, 7122 – 7130)

Akta oskarżenia wniesionym po zamknięciu dochodzenia w tej sprawie obejmował zarzut działania T. B., jako osoby będącej właścicielem firmy fonograficznej (...) oraz jedynym współnikiem i członkiem zarządu (...) Sp. z o.o., polegającego na zwielokrotnianiu w tłoczniach spółki oraz innych podmiotów, z góry powziętym zamiarem, w okresie od maja 1997 r. do 29 listopada 2000 r., cudzych utworów w wersji oryginalnej utrwalonych na płytach cd w ogólnej ilości 4.454.142 sztuki o wartości 4.153.055,24 zł oraz kasetach mc w ogólnej ilości 310.460 sztuk o wartości 170.475,35

zł oraz rozpowszechniania ich na terenie kraju poprzez wprowadzenie do obrotu i uczynienie z tej działalności stałego źródła dochodu a także wymieniał ilość i wartość 371 zwielokrotnionych w ten sposób tytułów. Akt oskarżenia wpłynął do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy, w którym sprawie nadano sygnaturę VIII K 395/02. Postanowieniem z dnia 25 października 2005 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie na podstawie art. 25 § 2 k.p.k. Wyrokiem z dnia 19 listopada 2015 r. wydanym w sprawie XII K 2/12 Sąd Okręgowy w Warszawie uznał T. B. za winnego zarzuconego mu czynu, ustalając ilość zwielokrotnionych nośników na 3.611.870 płyt cd i 240.790 sztuk kaset mc, zaś wprowadzonych do obrotu na 1.674.080 płyt i 240.790 kaset i za czyn ten skazał go na karę roku pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 150 zł każda, zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności na okres 2 lat. Jednocześnie Sąd ten orzekł przepadek dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...) pod pozycjami 13 – 592 oraz w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...) pod pozycjami 5-3648, z wyłączeniem określonych numerami katalogowymi nośników. Pozostałe dowody rzeczowe, objęte wykazem Drz (...), Drz (...) w zakresie pozycji 1-12 i 593-602 oraz Drz (...) w zakresie pozycji 1-5 zostały zwrócone T. B..

(dowód: postanowienie, k. 7107; wyrok, k. 5387 – 5421)

Wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2016 r. w sprawie II AKa 105/16 Sąd Apelacyjny w Warszawie uchylił wyżej wymieniony wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie i w związku z przedawnieniem karalności czynu T. B. umorzył postępowanie w sprawie. Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2016 r. w sprawie XII K 2/12 Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...) pod pozycjami 1 – 2 oraz 13 – 592 za wyjątkiem dowodów pod wymienionymi szczegółowo w postanowieniu pozycjami oraz w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...) pod pozycjami 6 – 3648 również z wyłączeniem określonych w postanowieniu pozycji. Pozostałe dowody rzeczowe, objęte wykazem Drz (...) oraz w zakresie wykazów Drz (...) i Drz (...) w zakresie pozycji wyłączonych spod przepadku zostały zwrócone T. B.. Postanowieniem z dnia 27 września 2016 r. w sprawie II AKz 495/16 Sąd Apelacyjny utrzymał to postanowienie w mocy.

(dowód: wyrok, k. 5751; postanowienie, k. 6011 – 6013; postanowienie, k. 6922 – 6926)

W dniu 10 grudnia 2001 r. (...) Sp. z o.o. skierowała do Prokuratury Rejonowej w P. zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez J. K., polegającego na próbie wyłudzenia kwoty 50.000 zł w zamian za odstąpienie od przeprowadzenia kontroli stanu magazynów.

(dowód: pismo, k. 200 – 202)

W grudniu 2000 r. (...) Sp. z o.o. złożyła do Prokuratury Rejonowej w P. zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez osoby podpisane pod zawiadomieniem z dnia 27 listopada 2000 r., informującym o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 116 ust. 3, 117 ust. 2 i 118 ust. 2 pr. aut przez T. B.. Kolejne pismo informowało Prokuraturę o wysokości strat poniesionych przez (...) Sp. z o.o. i T. B., na skutek fałszywego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa.

(dowód: pisma, k. 206 – 209)

Pismami z dnia 30 listopada i 5 grudnia 2000 r. T. B. zwrócił się do (...) oraz Prokuratury o zwolnienie z materiału dowodowego płyty reklamowej M. M. „(...)”.

(dowód: pisma, k. 211 – 213)

Wniosek (...)Sp. z o.o. z dnia 25 kwietnia 2001 r. o ogłoszenie upadłości spółki został oddalony postanowieniem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 27 sierpnia 2001 r. ze względu na brak środków w spółce na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego. Wniosek T. B. o ogłoszenie upadłości z dnia 1 czerwca 2001 r. został oddalony postanowieniem sądu z dnia 12 września 2001 r.

(dowód: wniosek, k. 261 – 262, 268 – 269; postanowienie, k. 264 – 266, 269 – 270)

W piśmie z dnia 6 sierpnia 2001 r. T. B. zwrócił się do (...) o wyrównanie szkód spowodowanych fałszywym oskarżeniem jego i jego firm o tzw. piractwo.

(dowód: pismo, k. 272)

Umową z dnia 11 grudnia 2000 r. T. B. sprzedał M. B. nieruchomość położoną w G. przy ul. (...), stanowiącą działkę o powierzchni 8055 m². Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2008 r. w sprawie IV C 1225/05 Sąd Okręgowy w Warszawie uznał tę umowę za bezskuteczną w stosunku do (...), w celu zaspokojenia roszczeń wynikających z porozumienia z dnia 13 sierpnia 1999 r. Wyrokiem z dnia 16 września 2009 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację pozwanej M. B. od tego wyroku.

(dowód: odpis księgi wieczystej, k. 335; umowa, k. 2157; wyrok, k. 2311 - 2321)

Wyrokiem z dnia 28 grudnia 2001 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo T. B. przeciwko (...) o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego – aktu notarialnego z dnia 18 sierpnia 1998 r. sporządzonego przed J. N., notariuszem w W., oparty na twierdzeniu o uchyleniu się od skutków prawnych błędu towarzyszącego złożeniu oświadczenia woli o poddaniu się egzekucji. Podstawą wyroku było uznanie, że zawierając porozumienie z dnia 13 sierpnia 1999 r. oraz składając oświadczenie woli o poddaniu się egzekucji w akcie notarialnym powód nie działał pod wpływem błędu. Wyrokiem z dnia 24 marca 2015 r. w sprawie XXIV C 1763/06 z powództwa T. B. p-ko (...) Sąd Okręgowy w Warszawie pozbawił wykonalności do kwoty 150.000 tytuł wykonawczy w postaci w/w aktu notarialnego, w pozostałym zakresie powództwo oddalił oraz odrzucił pozew w zakresie zarzutu uchylenia się od skutków złożenia tego oświadczenia pod wpływem błędu. Wyrokiem z dnia 3 marca 2017 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił wyrok Sądu Okręgowego z dnia 24 marca 2015 r. w ten sposób, że ponadto pozbawił wykonalności w/w tytuł wykonawczy do kwoty 265.000 zł oraz oddalił apelację T. B. w pozostałej części.

(dowód: wyrok z uzasadnieniem, k. 336 – 346; wyrok z uzasadnieniem, k. 5337 – 5370, 6937 - 6967)

Aktem oskarżenia z dnia 18 listopada 2004 r. Prokuratura zarzuciła T. B., że w okresie od 13 lutego 2001 r. do 12 września 2001 r. w celu udaremnienia wykonania notarialnego oświadczenia o poddaniu się egzekucji zawartego w akcie notarialnym z dnia 18 czerwca 1999 r. zbył zagrożone zajęciem składniki majątku w postaci 3,5 mln sztuk płyt i kaset, udaremniając w ten sposób zaspokojenie wierzyciela - (...). Wyrokiem z dnia 30 lipca 2009 r. wydanym w sprawie II K 423/04 przez Sąd Rejonowy w Grodzisku Mazowieckim T. B. został uznany za winnego tego, że w sytuacji grożącej niewypłacalności udaremniał zaspokojenie swojego wierzyciela (...) przez to, że w dniu 11 grudnia 2000 r. w G. sprzedał nieruchomość przy ul. (...) M. B. i za czyn ten skazał go na karę roku pozbawienia wolności, zawieszając wykonanie tej kary na okres próby wynoszący 3 lata.

(dowód: akt oskarżenia, k. 708 – 711; wyrok, k. 2322 - 2328)

Postanowieniem z dnia 31 maja 2006 r. Prokuratura Rejonowa W. – W. umorzyła postępowanie w sprawie składania fałszywych zeznań przez J. K., z uwagi na brak dostatecznych dowodów uzasadniających popełnienie przestępstwa.

(dowód: postanowienie, k. 1460 – 1461)

Postanowieniem z dnia 28 lutego 2012 r. Prokuratura Rejonowa (...) w W. umorzyła dochodzenia w sprawie usunięcia dokumentów z akt sprawy VIII K 495/05 dotyczących działalności gospodarczej (...) i (...) należących do T. B. z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa.

(dowód: postanowienie, k. 2985)

Wyrokiem z dnia 9 marca 2010 r. wydanym w sprawie I C 1606/08 Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie zasądził od (...) na rzecz T. B. kwotę 62.903,14 zł.

(dowód: wyrok, k. 3011)

Wyrokiem z dnia 24 września 2010 r. wydanym w sprawie I C 787/08 Sąd Okręgowy oddalił powództwo T. B. przeciwko Skarbowi Państwa – Prokuratorowi Prokuratury Okręgowej w W. i Prezesowi Sądu Okręgowego w Warszawie oraz osobom fizycznym o zapłatę.

(dowód: wyrok, k. 3443 – 3450)

Wyrokiem z dnia 24 lipca 2013 r. w sprawie XVIII K 186/08 Sąd Okręgowy w Warszawie uniewinnił T. B. od zarzutu działania jako przedstawiciel (...) Sp. z o.o. polegającego na rozpowszechnianiu wbrew warunkom umowy licencyjnej i bez uprawnienia cudzych utworów w wersji oryginalnej, utrwalonych na płytach CD, poprzez wprowadzenie ich do obrotu. Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2014 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie utrzymał ten wyrok w mocy.

(dowód: wyrok, k. 4183 – 4202; 7297 - 7306)

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2014 r. wydanym w sprawie I C 271/06 Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił m.in. powództwo T. B. przeciwko (...) o ustalenie obowiązywania na chwilę orzekania umów licencyjnych o numerach(...); ustalenie nieobowiązywania umów (...); ustalenie istnienia umowy o korzystanie z utworów z mocą obowiązującą od dnia 29 stycznia 1998 r. oraz zasądzenie kwoty 256.62,60 zł.

(dowód: wyrok, k. 4259 – 4268)

Wyrokiem z dnia 5 września 2017 r. wydanym w sprawie II C 581/11 Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo (...) Sp. z o.o. przeciwko m. in. (...) Sp. z o.o. o zapłatę kwoty 150.000.000 zł. Sąd uznał, że działanie pozwanego polegające na zawiadomieniu o podejrzeniu popełnienia przez T. B. popełnienia przestępstwa z art. 116 i 117 pr. aut. nie było działaniem bezprawnym.

(wyrok z uzasadnieniem, k. 7013 – 7079)

Wyrokiem z dnia 29 grudnia 2015 r. wydanym w sprawie I C 667/06 Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo m.in. T. B. przeciwko m.in. Stowarzyszeniu (...), Skarbowi Państwa oraz osobom fizycznym o zapłatę oparte na zarzucie bezpodstawnego oskarżenia powodów o popełnienie przestępstwa w sprawie XVIII K 186/08 Sądu Okręgowego w Warszawie, zakończonej wyrokiem z dnia 24 lipca 2013 r. Apelację T. B. od tego wyroku Sąd Apelacyjny oddalił wyrokiem z dnia 20 września 2018 r. w sprawie I ACa 925/16.

(dowód: wyrok z uzasadnieniem, k. 7351 - 7376)

Powyższe ustalenia zostały poczynione na podstawie wyżej wskazanych dowodów. Podstawowe źródło ustaleń w sprawie – dowody z dokumentów – odzwierciedlały stan stosunków stron przed wszczęciem postępowania przygotowawczego w dniu 29 listopada 2000 r. przeciwko powodowi. Dowody te, obejmujące treść porozumień stron oraz wymienianych pism i zawartych w nich oświadczeń, nie były w zasadzie kwestionowane przez strony, co do ich autentyczności i prawdziwości. W niektórych aspektach strony nadawały im odmienne znaczenie lub odmiennie naświetlały okoliczności składanych w tych dokumentach oświadczeń, co jednak nie miało zasadniczego wpływu na treść rozstrzygnięcia. Niewątpliwie strony przed dniem 29 listopada 2000 r. łączył szereg umów, zawieranych w celu realizacji przez powoda działalności wydawniczej w zakresie utworów muzycznych. Działalność ta, w zakresie zwielokrotniania utworów, produkcji nośników dźwięku, rozpowszechniania i wprowadzania do obrotu prowadzona była przez powoda osobiście oraz przez (...) Sp. z o.o., przy czym jako kontrahent Stowarzyszenia, uzyskujący w drodze umownej uprawnienia do eksploatacji utworów twórców, którzy ochronę swych praw powierzyli Stowarzyszeniu, występował wyłącznie powód. Okoliczności te wynikają z przedstawionych dokumentów i między stronami w istocie nie były sporne. Niesporny był w zasadzie również stan stosunków stron po 29 listopada 2000 r.

Uległy one gwałtownemu zaognieniu na tle prowadzonego przeciwko powodowi postępowania karnego wszczętego zawiadomieniem Stowarzyszenia. Obraz tych stosunków przedstawia dokumentacja w postaci orzeczeń różnych sądów oraz organów postępowania przygotowawczego, które, jakkolwiek nie byłyby przez powoda kwestionowane co do merytorycznej poprawności, stanowią bezspornie element rzeczywistości. W zasadzie sporne, w zakresie okoliczności tworzących podstawę rozstrzygnięcia, był wyłącznie przebieg zdarzeń łączących się z prowadzoną przez pozwanego w dniach 21 – 24 listopada 2000 r. kontrolą. Powód przedstawiał ową kontrolę jako próbę wymuszenia świadczenia w kwocie 50.000 zł ze strony pracowników pozwanego, w szczególności J. K.. Owo świadczenie miało być nienależnym i warunkować miało odstąpienie od zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa. Wyjaśnień powoda w tym względzie nie można było przyjąć za wiarygodne. Przede wszystkim pomija ono fakt, że propozycja zapłaty owej kwoty pochodziła od powoda, co znalazło odzwierciedlenie w jego piśmie z dnia 24 listopada 2000 r. Owszem, propozycja ta niewątpliwie została złożona w rezultacie nacisku wywieranego przez (...) na powoda, nie sposób jednak przyjąć, że miała ona charakter nienależny. Pamiętać bowiem należy, że z tytułu porozumienia z dnia 13 sierpnia 1999 r. pozwanemu wobec powoda przysługiwała (przysługuje) roszczenia o zapłatę opłat za korzystanie z utworów. Treści tego zobowiązania, którego elementem było oświadczenie o poddaniu się egzekucji do kwoty 2.000.000 zł w formie aktu notarialnego, powód dotychczas nie podważył, nie wykazał ponadto, że kwota ta została w listopadzie 2000 r. umorzona przez splotę. W konsekwencji istniała podstawa do żądania przez pozwanego od powoda zapłaty kwoty przewyższającej w istotny sposób 50.000 zł i żądania jej zapłaty nie można traktować jako próbę wyłudzenia świadczenia nie mającego oparcia w treści stosunków stron. Jednocześnie propozycja zapłaty tej kwoty Stowarzyszeniu falsyfikuje tezę, iżby osobą żądającą zapłaty kwoty za odstąpienie od czynności kontrolnych był J. K.. Skoro powód prowadził w tym względzie korespondencję ze Stowarzyszeniem i jego organami, to oczywistym jest, że w jakichkolwiek okolicznościach niesformułowana sugestia zapłaty nie była wyłącznie osobistą inicjatywą J. K.. Zauważyć należy, że równie kategorycznych ocen jak powód nie wypowiadała inna świadek tego zdarzenia pracująca dla powoda – B. D. (2). W konsekwencji należało przyjąć, że w omawianym zakresie prawdziwą jest wersja pozwanego.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo główne jako nieusprawiedliwione co do zasady podlegało oddaleniu w całości.

Powód w obszernej korespondencji wyjaśniającej roszczenie (składa się na nią ponad 50 pism procesowych) wielokrotnie jako zdarzenie warunkujące odpowiedzialność pozwanego powoływał zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa zwielokrotniania i rozpowszechniania utworów autorów, których prawa majątkowe obejmował ochroną pozwany. Reprezentatywna dla tego stanowiska była teza, że do dnia wszczęcia postępowania oraz zajęcia nośników dźwięku, dokumentacji magazynowej i rozliczeniowej, tak powód jak i (...) Sp. z o.o. były doskonale prosperującymi podmiotami (przesłuchanie T. B., k. 7311v), których rozwój został gwałtownie zablokowany przez działania organów ścigania (policji i prokuratury) podjęte na skutek zawiadomienia o niepopelnionym przestępstwie, skierowanym przez pozwanego. Uniemożliwienie w ten sposób prowadzenia działalności obu podmiotom miało doprowadzić w szybkim czasie do ich finansowej zapaści, prowadzącej do faktycznej niemożności regulowania własnych zobowiązań i utraty pozycji rynkowej. Rekompensacie tak powstałych strat i utraconych zysków służyć miało dochodzone roszczenie odszkodowawcze.

W obliczu tak sformułowanej podstawy roszczenia na plan dalszy, jako w istocie irrelevantne dla oceny roszczenia, usuwają się formułowane przygodnie zarzuty powoda, co do nadużywania przez pozwanego pozycji dominującej przy określaniu warunków umów licencyjnych oraz spór co do prawidłowości stosowania stawek procentowych i minimalnej ceny nośnika. Nawet przyjmując, że pozwany w istocie stosował praktyki monopolistyczne w stosunkach z powodem, to, niezależnie od oceny ich wpływu na treść umów, należało przyjąć, że zarzut ów nie miał wpływu na roszczenie powoda. Powód, co niesporne, w narzuconych, jego zdaniem, przez pozwanego warunkach umów z lat 1997 - 1999 kontynuował działalność do listopada 2000 r. i była to działalność na szeroką skalę, tak przyjmując kryteria wielkości obrotu jak i dochodu. Stosowanie owych praktyk, które miało mieć miejsce w latach 1997 – 1999 nie mogło mieć zatem wpływu na powstanie dochodzonej pozvem szkody. Analogicznie należało ocenić spór o prawidłowość rozliczeń na tle porozumienia z sierpnia 1999 r. czy też stosowanych przez pozwanego na wcześniejszym etapie stosunków stawek minimalnych w umowach z 1997 r. Stosowanie tych ostatnich nie stało na przeszkodzie zawieraniu

przez powoda z pozwanym kolejnych porozumień w latach 1998 – 1999 oraz prowadzeniu działalności, jego zdaniem, wyśmienicie prosperującej. Prawdopodobnie rozliczeń na tle porozumienia nie może być ponadto w sprawie przez powoda kwestionowana, ze względu na prejudycjalną moc rozstrzygnięcia zawartego w wyroku Tutejszego Sądu z dnia 24 marca 2015 r. w sprawie XXIV C 1763/06. Rozpoznając szereg zarzutów skierowanych przeciwko tytułowi wykonawczemu – aktowi notarialnemu zawierającemu zobowiązanie pozwanego do poddania się egzekucji co do należności stanowiących rozliczenie w/w porozumienia w kwocie 2.000.000 zł, Sąd ten uznał je za bezzasadne ponad kwotę 265.000 zł. Respektowanie przez Tutejszy Sąd mocy wiążącej owego wyroku (art. 365 § 1 k.p.c.) obejmować musi wszystkie zarzuty skierowane przeciwko treści zobowiązania objętego tym tytułem wykonawczym, jako zagadnień wstępnych w rozumieniu powołanego przepisu. Innymi słowy, skoro powód nie obalił we właściwym postępowaniu istnienia i wymagalności obowiązku objętego tytułem, na podstawie którego toczy się egzekucja, to w postępowaniu niniejszym nie może podważać po raz kolejny istnienia tego zobowiązania. W istocie zresztą i ten problem traci na znaczeniu, skoro odpowiedzialność pozwanego za szkodę miałyby wynikać nie tyle ze sposobu wyliczenia należnego wynagrodzenia, ile ze środków prawnych podjętych w celu ich wyegzekwowania, a szkodę miałyby stanowić straty wynikające z faktycznego zaprzestania działalności przez powoda po listopadzie 2000 r. oraz utracone po tej dacie zyski, nie zaś nieprawidłowe wykonywanie porozumień łączących strony w zakresie wysokości należnego pozwanemu wynagrodzenia. W konsekwencji zbędna, na potrzeby rozstrzygnięcia tej części sprawy, była wykładnia przepisów prawa autorskiego regulującego przesłanki i zakres należnego autorom wynagrodzenia za korzystanie z utworów (m.in. art. 17 i 110 pr. aut.), kolizje praw autora i producenta (art. 94 pr. aut.) oraz przesłanki odmowy zawarcia umowy (art. 106 pr. aut. w brzmieniu obowiązującym w 2000 r.).

Przypisywane pozwanemu jako źródło szkody zachowania miały dwie postaci: w pierwszej Stowarzyszenie przeprowadziło samodzielną kontrolę w dniach 21 – 24 listopada 2000 r., w toku której powodowi zakazało zbywania jakichkolwiek nośników zawierających utwory autorów, których repertuar chroniony był przez (...); w drugiej złożyło zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, w toku którego czynności ustalające czy doszło do popełnienia czynu zabronionego, skutkujące dla powoda przerwaniem wprowadzania płyt do sprzedaży detalicznej, podejmowała policja na zlecenie prokuratury. Oba wskazane działania miały dla powoda ten sam skutek, prowadziły do wstrzymania sprzedaży nośników i zamrożenia działalności w zakresie stanu magazynu objętego kontrolą a następnie zatrzymaniem rzeczy zarządzonym przez prokuratora. Doszło zatem do zastąpienia zakazu zbywania nośników sformułowanego przez (...) przez zakaz zbywania rzeczy zatrzymanych w toku postępowania karnego (art. 228 k.p.k., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2004 r., II KK 38/03). Tożsamość skutków obu zakazów dla powoda pozwala stwierdzić, że zakaz wynikający z orzeczenia organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze oraz czynności zatrzymania znalezionych przedmiotów w całości pochłonął zakaz uprzednio sformułowany przez (...), z tym skutkiem, że wyłącznie temu pierwszemu można przypisać rezultat w postaci wstrzymania możliwości obrotu nośnikami na stanie magazynu, a w dalszej konsekwencji, wedle logiki zdarzeń, na której oparte jest roszczenie, szkodę. W konsekwencji jedynie taki układ stosunków, w którym zakaz dystrybucji płyt wpływa nie z samodzielnej decyzji pozwanego, lecz z konsekwencji prowadzonego postępowania karnego, może stanowić kanwę dla oceny odpowiedzialności pozwanego.

W tym układzie zachowaniem inkryminowanym pozwanemu jako bezprawne i wywołujące szkodę (art. 415 k.c.) było zawiadomienie o popełnionym przez powoda przestępstwie z art. 116 i 117 pr. aut. Wszelkie dalsze działania uniemożliwiające powodowi prowadzenie działalności gospodarczej podejmowane były w formie czynności postępowania karnego przez organy powołane do jego prowadzenia. Odpowiedzialności za skutki tych działań nie mógł ponosić pozwany, lecz podmiot w imieniu którego postępowanie to było prowadzone – Skarb Państwa. Tylko zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, jako czyn inicjujący postępowanie, zależny od woli pozwanego, mógł być zatem podstawą jego odpowiedzialności. Zachowanie to mogło rodzić odpowiedzialność pozwanego tylko w przypadku, gdyby uznać je za sprzeczne z prawem. Przesłanką bowiem odpowiedzialności podmiotu prawa cywilnego jest popełnienie czynu niedozwolonego, a zatem czynu pozostającego poza granicami prawa lub sprzecznego z zasadami współżycia społecznego.

Artykuły 116 i 177 prawa autorskiego, w dacie objętej ostatecznie zarzutem przewidywały karalność czynu polegającego na: rozpowszechnianiu bez uprawnienia albo wbrew jego warunkom cudzego utworu (art. 116 ust. 1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (art. 116 ust. 2) oraz uczynienia sobie z tego czynu stałego źródła dochodu albo organizowania lub kierowania popełnieniem tego czynu (art. 116 ust. 3 prawa autorskiego). Artykuł 117 przewidywał karalność utrwalania lub zwielokrotniania cudzego utworu bez uprawnienia lub wbrew jego warunkom oraz postać kwalifikowaną tego przestępstwa polegającą na uczynieniu sobie z takiej działalności stałego źródła dochodu, organizowania takiego przedsięwzięcia lub kierowania nim. Zgodnie z art. 122 prawa autorskiego ściganie przestępstw określonych w art. 116 ust. 1, 2 i 4, art. 117 ust. 1, art. 118 ust. 1, art. 118¹ oraz art. 119 następuje na wniosek pokrzywdzonego. Stosownie do art. 122¹ tej ustawy w sprawach o przestępstwa określone w art. 115-119 pokrzywdzonym jest również właściwa organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi. Taka treść została art. 122 i 122¹ została nadana ustawą z dnia 9 czerwca 2000 r. o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. Nr 53, poz. 637), która weszła w życie z dniem 22 lipca 2000 r.

Pismo skierowane do Komendy Rejonowej Policji w P. w dniu 27 listopada 2000 r. mogło być zatem traktowane albo jako zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa (art. 304 § 1 k.p.k.) albo jako wniosek o ściganie sprawcy przestępstwa, stanowiący jedną z przesłanek prowadzenia postępowania karnego (art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k.). Generalnie rzecz biorąc złożenie do organów ścigania zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, jest działaniem w ramach obowiązującego porządku prawnego. Nie zmienia to faktu, że nawet wówczas jednak działanie takie powinno być rzeczowe, obiektywne, podjęte z należytą ostrożnością i przez osobę uprawnioną, a w przypadku wyrażania ocen i realizacji prawa do krytyki nie powinno wykraczać poza niezbędną w tym zakresie potrzebę, wynikającą z realizowanych i podlegających ochronie prawnej celów (por. wyrok SN z dnia 13 kwietnia 2000 r., III CKN 777/98). Innymi słowy, jeżeli w toku prawnie uregulowanych procedur (np. postępowania karnego), dochodzi do wyraźnego wyjścia poza cel i niezbędność postępowania, to nie jest wykluczone uznanie bezprawności takiego działania (tak Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 18 maja 2016 r., I ACa 54/16). W sprawie zarzut powoda koncentrował się na tezie, że niezgodny z przepisami charakter zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa lub wniosku o ściganie polegał na świadomości pozwanego, że przypisywany mu czyn nie został popełniony względnie nie stanowił przestępstwa. Ponadto powód zarzucał, że zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa stanowiło środek nacisku zmierzający do skłonienia go do spełnienia świadczenia z tytułu wynagrodzenia za korzystanie z utworów autorów chronionych przez pozwanego. Środek ten miał być nieadekwatny do założonego celu, albowiem pozwany dysponował oświadczeniem o poddaniu się egzekucji przez powoda, na podstawie którego winien realizować należne mu świadczenie.

Drugi ze wskazanych zarzutów jest o tyle bezzasadny, że prowadzi do pomieszania dwóch porządków – prywatnoprawnego oraz publicznoprawnego, do którego przynależy kwestia odpowiedzialności karnej oraz zasad jej realizacji. Jeżeli dane zachowanie sprawcy stanowi czyn zabroniony w rozumieniu przepisów prawa karnego, to niezależnie od motywów kierujących zawiadamiającym, doniesienie organowi ścigania o jego popełnieniu nie stanowi czynu niezgodnego z prawem. Jest tak z tej racji, że ściganie przestępstw nie należy do sfery interesu prywatnego poszkodowanego, materializującego się wyłącznie w relacji ze sprawcą, lecz jest objęte interesem publicznym, wyrażającym się w tym, by sprawca czynu został wykryty i pociągnięty do odpowiedzialności karnej a zatem napiętnowany, niezależnie od układu interesów prywatnych związanych z popełnieniem tego czynu. Faktyczny motyw zawiadamiającego o popełnionym przestępstwie nie może zatem prowadzić do jego odpowiedzialności cywilnej, skoro stanowi wykonanie obowiązku ustawowego (art. 304 k.p.k.). W sprawie taka sytuacja zaszła, powód został bowiem uznany za winnego popełnienia czynu zabronionego przez sąd pierwszej instancji. Wprawdzie w drugiej instancji wyrok ten został uchylony a postępowanie umorzono, nastąpiło to jednak na skutek stwierdzenia przedawnienia karalności jego czynu. Przedawnienie obejmuje jednak czyn popełniony, oznacza to, że pozwany zawiadomił organy ścigania o zachowaniu spełniającym znamiona przestępstwa, co czyni omawiany zarzut bezzasadnym.

Stwierdzenie w toku postępowania karnego popełnienia przez powoda czynu zabronionego sprawia, że również zarzut zawiadomienia o przestępstwie niepopełnionym okazał się bezzasadny. Powodowi nie udało się doprowadzić do postawienia którejkolwiek z osób występujących w imieniu pozwanego zarzutu zawiadomienia o przestępstwie,

którego nie popełniono (art. 238 k.k.). Nie sposób również pozwanemu przypisywać odpowiedzialności za zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, która miałaby wynikać z niezachowania należytej staranności. Powód w tym względzie powoływał się na wiedzę pozwanego, co do tego, że zachowanie w postaci utrwalania i rozpowszechniania nośników zawierających utwory chronione wbrew porozumieniu, która to niezgodność miałaby wynikać wyłącznie z nieuiszczenia nienależnego wynagrodzenia, nie stanowi czynu zabronionego, o którym mowa w art. 116 i 117 prawa autorskiego. Powód szczególną wagę w tym względzie przywiązywał do treści zawiadomienia o przestępstwie, w którym wskazano, że T. B. nie uiszcza należnych pozwanemu opłat. Okoliczność ta nie mogła doprowadzić do stwierdzenia odpowiedzialności pozwanego. Po pierwsze zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa nie prowadzi jeszcze do stwierdzenia jego popełnienia. Istotą zawiadomienia jest zasygnalizowanie organowi uprawnionemu do ścigania zaistnienia zachowania, które może być kwalifikowane jako naruszenie norm prawa karnego. Odpowiedzialność za wstępną kwalifikację danego zachowania jako uzasadniającego podjęcie czynności w postępowaniu karnym ponosi organ władzy państwowej, a zatem w sferze cywilnoprawnej – Skarb Państwa. Zawiadamiający przedstawia organowi dane zachowanie, uzasadniającego jego zdaniem wszczęcie postępowania karnego. Nie należy do jego obowiązków dokonanie kwalifikacji prawnej owego zachowania, stąd nawet przytoczenie okoliczności, które w oczywisty sposób nie wypełniają norm prawa karnego nie rodzi odpowiedzialności za skutek w postaci wszczęcia przez organ postępowania przygotowawczego w następstwie takiego zawiadomienia, a tym bardziej postawienia danej osoby w stan oskarżenia i stwierdzenia w wyniku procesu popełnienia czynu zabronionego. Po drugie problem czy użyte w art. 116 ust. 1 prawa autorskiego określenie „wbrew warunkom uprawnienia” obejmuje także zaniechanie uiszczenia wynagrodzenia autorskiego był przedmiotem sporów w orzecznictwie i doktrynie, wymagających interwencji Sądu Najwyższego w formie uchwały (uchwała z dnia 21 października 2003 r., I KZP 18/03). Z samego faktu jej podjęcia wynika, że istniały w tym względzie zasadnicze rozbieżności, których rozstrzygnięcie wymagało wyrażenia stanowiska przez najwyższą instancję sądową. Skoro sporna w sprawie kwestia dotyczyła okresu jeszcze przed podjęciem owej uchwały, to przyjęcie jednego z możliwych na tle przepisu poglądów nie może stanowić niezachowania należytej staranności przez jego interpretatora.

Powyższe uwagi czynione są w odniesieniu do zarzutów powoda i w oderwaniu od zasadniczej przyczyny braku bezprawności zachowania pozwanego, jaką jest stwierdzenie przez sąd karny popełnienia przez powoda czynu zabronionego, którego zaistnienie zgłosił pozwany, czego rezultatem były rozstrzygnięcia o umorzeniu postępowania na skutek przedawnienia karalności oraz, co nawet istotniejsze, orzeczenie o przepadku zatrzymanych u powoda i Spółki nośników dźwięku. To ostatnie rozstrzygnięcie definitywnie usankcjonowało zatrzymanie przez Policję na polecenie prokuratora nośników dźwięku zabezpieczonych w magazynie powoda i Spółki, co sprawia, że skutków owego zatrzymania nie można przypisywać pozwanemu. Roszczenie oparte na tak skonstruowanej podstawie podlegać musiało oddaleniu.

Brak bezprawności zachowania pozwanego rzutuje na ocenę wszystkich zgłoszonych w sprawie roszczeń – tak odszkodowawczych, jak i wynikających z naruszenia dóbr osobistych. Również majątkowa odpowiedzialność za naruszenie tych ostatnich wymaga zakwalifikowania działania naruszydiciela jako bezprawnego, do czego, z wyżej wymienionych racji dojść nie mogło.

Niezależnie od powyższych argumentów należy wskazać, że powód dochodził częściowo odszkodowania z tytułu szkody poniesionej przez (...) Sp. z o.o., której jest współnikiem a więc osobą pośrednio poszkodowaną. Wątpliwości w tym zakresie budzi legitymacja powoda. Sąd nie podziela wyrażonego w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądu, co do legitymacji współnika spółki handlowej, jako podmiotu pośrednio poszkodowanego naruszeniami innych podmiotów prawa cywilnego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 czerwca 2012 r., V CSK 338/11), do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych. Za trafną uznaje w tym względzie wypowiedź M. K. (Szkoda akcjonariusza wywołana czynem skierowanym przeciwko spółce. Glosa do wyroku SN z dnia 22 czerwca 2012 r., V CSK 338/11, Państwo i Prawo nr (...)), upatrującego w tym poglądzie naruszenia zasady ograniczenia indemnizacji do podmiotów bezpośrednio poszkodowanych zdarzeniem szkodzącym, znajdującej swój wyraz na gruncie prawa spółek w instytucji *actio pro socio* (art. 295 k.s.h.). Nawet jednak przyjęcie poglądu forsowanego przez Sąd Najwyższy nie mogłoby doprowadzić do stwierdzenia odpowiedzialności pozwanego w omawianym zakresie. Pochodny (pośredni) charakter szkody w

analizowanej części sprawa, że nie może ona abstrahować od czynności podejmowanych przez spółkę, w celu ochrony przed naruszeniem jej bezpośredniego interesu. W tym zaś zakresie należy zauważyć, że Spółka podjęła działania chroniące swój interes polegające na wytoczeniu powództwa pozwanemu, które wyrokiem Tutejszego Sądu z dnia 5 września 2017 r. wydanym w sprawie II C 581/11 zostało oddalone. W tym układzie dochodzący ochrony własnego interesu udziałowiec nie może powoływać się na naruszenie praw majątkowych spółki, w której udział z kolei definiuje jego prawa, której roszczenia zostały oddalone. Sytuacja taka stanowiłaby obejście instytucji przewidzianej w art. 295 § 1 k.s.h. W omawianym zakresie powodowi nie przysługiwała zatem legitymacja do wytoczenia powództwa o naprawienie własnej szkody wyrządzonej szkodą wyrządzoną spółce, której powód jest udziałowcem.

W konkluzji należało przyjąć, że powództwo główne podlegało oddaleniu, o czym orzeczono jak w sentencji.

Samodzielność powództwa głównego wymaga rozstrzygnięcia o kosztach wywołanych jego wniesieniem. Koszty te winien ponieść powód, stosownie do treści art. 98 § 1 k.p.c. Na koszty te składało się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.). Wprawdzie postępowanie w przedmiocie powództwa głównego zostało wszczęte przed wejściem w życie owego rozporządzenia, to do oceny skutków czasowych jego zastosowania znaczenie ma ogólna reguła stosowania przepisów nowych do już toczących się postępowań, mająca charakter podstawowej zasady rządzącej rozwiązaniem kolizji przepisów w czasie (art. XV § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Przepisy wprowadzające kodeks postępowania cywilnego, Dz. U. Nr 43, poz. 297 ze zm.). Reguła ta nie doznaje wyjątku na tle przepisów regulujących stawki wynagrodzenia pełnomocnika, a to w związku ze skreśleniem § 18 w/w rozporządzenia Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 maja 2003 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 97, poz. 888). Wysokość wynagrodzenia Sąd ustalił na podstawie § 6 pkt 7 oraz, w związku z przeprowadzonym na skutek zażalenia powoda na postanowienie Tutejszego Sądu z dnia 5 czerwca 2003 r. postępowanie zażaleniowym przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie I ACz 2257/03 (k. 484), § 12 ust. 2 pkt 2. Do kosztów należnych pozwanemu zaliczyć należało także opłatę skarbową od udzielonego pełnomocnikowi pozwanego pełnomocnictwa w kwocie 15 zł. Łącznie koszty te wyniosły 10.815 zł.

Ze względu na powyższe motywy orzeczono jak w sentencji.